

Benedekné Fekete Hajnalka: A gyüttment mesél (részlet)

Szenzáció

A nap, amelyen nem vertek meg. Két elsős összekap a tízórai szünetben. Az ütésváltás eredménye egy csúf csípésnyom a fiú karján. Lila is, piros is, fájdalmas is. A fiú nem egyszerű, a család különösen nem az. Már a harmadik szünet, találgatásokkal telik. Mi lesz, ha bejönnek, lesz balhé? Ebéd után anya jó, és viszi haza gyerekeket, ki addigra már elfelejtette tán, mindenesetre akkor nem szól anyának, s elmennek. Másfél órával később más autóból száll ki, s törtet befelé, anya, gyermek, apa, s még két erős férfi - kik rokonok. Mondják már a kiskaputól nagy hanggal, de még előttük jár a szétspriccelő gyerekek s kollégák kórusa - jönnek, jönnek már... Szaporázom, mégis a félemeletnél járnak, mire utolérem őket. Szinte hihetetlen - de üres a folyosó, a lépcsőház, s szellős a zsúfolt udvar is odakinn. Segíthetek – próbálkozom –, aztán kivárom, míg bösz atya eldurrogja, kit, miért és hogyan fog megölni. Kezdve gyerekkel ki csemetéjére kezet emelt, annak családja és persze sárkányfajzat tanítónéni, ki mindig kisfia ellen szól, pedig lám. Nem beszélgetni akar, ütni... Nem értem, nem értem, mondom el a lélegzetnyi szünetekben, nem ilyenek ismerem önt, hiszen...(tanítottam lányát éveig, s vigyáztam rá erősen - mert nehéz évek voltak, kétszer két év börtön, így ismeretségünk csak időben hosszú, találkozásaink ritkák) és olyan megfontolt, okos ember. De ütik a fiát, és ezért lakolni kell, s lakolni csak megverve lehet...és így tovább. Jó húsz perc, mire kikísérem őket iskolából, s ígérem erősen, majd én vigyázok ezentúl fiúra is, mint lányra, s lesz béke és galambok. Mégis mielőtt becsapta autó ajtaját: – Ha még egyszer a fiúra bármi csúnya nézés vagy mondás száll, akkor így meg úgy töri el az osztályfőnök - kolléganőm akkurátusan felsorolt végtagjait.

Határozottan és kihúzott derékkal lépegetek befelé, s csak mikor már behúztam magam mögött mellékhelyiség ajtaját, kezd reszketni kezem-lábam - öreg róka vagyok, megállom öklendezés nélkül. - Visszajönnek? Reggel megint jönnek? – kérdik kollégák, kik lassan előkerülnek. Nem tudom. Remélem nem. Megint eltelt egy nap.